

Rigsdagen har faaet Meddelelse, jfr. Udenrigsministerens derom afgivne Beretning til Rigsdagen — gav dernæst Udkastet sin Anbefaling, idet den særlig fordømte Forbudssystemet, fordi det har indskrænket Konkurrencens normale Indflydelse og bragt nogle Nationers nødvendige Tilførsler og andres ikke mindre nødvendige Afsætningsmarkeder i Fare samt medført en kunstig Organisation af Produktion, Fordeling og Forbrug. Verdenskonferencen fremhævede derfor Nødvendigheden af, at Regeringerne ufortøvet gav Afkald paa en økonomisk Politik, der var lige skadelig for Nationernes Særinteresser og for det almene Bedste.

Endelig gav Folkeforbundsforsamlingen i September 1927 enstemmig Udtryk for det Haab, at Folkeforbundets økonomiske Organisation vilde tage Arbejdet op paa Grundlag af den økonomiske Konferencens Anbefalinger.

Den planlagte Konference traadte sammen i Genève den 17. Oktober 1927 under Forsæde af tidligere nederlandsk Statsminister Colijn. Foruden Danmark, der var repræsenteret af overordentlig Gesandt og befuldmægtiget Minister, Kammerherre M. J. C. T. Clan, var følgende 34 Stater repræsenteret: Australien, Belgien, Bulgarien, Canada, Chile, Columbia, Cuba, Czekoslovakiet, Finland, Frankrig, Grækenland, Indien, den irske Fristat, Italien, Japan, Kina, Letland, Luxemburg, Nederlandene, Polen, Portugal, Rumænien, Schweiz, det Serbisk-Kroatisk-Slovenske Kongerige, Siam, Storbritannien og Nordirland, Sverige, Tyrkiet, Tyskland, Ungarn, Nordamerikas Forenede Stater, Ægypten, Æthiopien og Østrig. Endvidere var det internationale Handelskammer repræsenteret ved Delegerede uden Stemmeret. Konferencen, hvorom nærmere Meddelelse er givet Rigsdagen ved Udenrigsministerens Beretning af 16. Januar 1928, afsluttedes den 8. November s. A. med, at en Konvention med dertil hørende Protokol og Slutakt blev undertegnet af følgende 18 Stater: Belgien, Bulgarien, Czekoslovakiet, Danmark, Finland, Frankrig, Italien, Japan, Luxemburg, Nederlandene, Rumænien, Schweiz, Siam, Storbritannien og Nordirland, Tyskland, Ungarn, Ægypten og Østrig. Endvidere undertegnede Frankrig, Grækenland, Ungarn, Italien, Portugal, det Serbisk-Kroatisk-Slovenske Kongerige og Schweiz en Tillægsdeklaration angaaende Vinprodukter.

Konventionen er senere blevet under-

tegnat af følgende Stater: Chile, Nordamerikas Forenede Stater, Estland, Indien, Letland, Norge, Polen, Portugal, det Serbisk-Kroatisk-Slovenske Kongerige, Sverige og Tyrkiet.

Det var ved Konventionens Art. 17 blevet paalagt Generalsekretæren for Folkeforbundet at sammenkalde Repræsentanter for de Stater, i hvis Navn Konventionen maatte være undertegnet den 15. Juni 1928, til mellem den 15. Juni og den 15. Juli at mødes til en Konferenc, hvor forskellige Spørgsmaal bl. a. angaaende Betingelserne for Konventionens Ikrafttræden, Fristen for Deponering af Ratifikationerne m. m., jfr. nedenfor, skulde drøftes. Konferencen, som fandt Sted i Tiden 3. Juli—11. Juli 1928, og paa hvilken Danmark var repræsenteret af Kammerherre J. Clan samt Danmarks faste Delegerede ved Folkenes Forbund, Hr. W. Borberg, resulterede i Undertegnelsen den 11. Juli 1928 af en Tillægskonvention, der fremtræder som en integrerende Del af Konventionen af 8. November 1927.

Om Konferencens Forløb og Resultat er der allerede tilgaaet Rigsdagen Meddelelse, jfr. Udenrigsministerens Beretning af 29. December 1928. Konventionen med tilhørende Protokol og Slutakt undertegnedes af følgende 27 Stater: Tyskland, Nordamerikas Forenede Stater, Østrig, Belgien, Storbritannien og Nordirland, Indien, Chile, Danmark, Ægypten, Estland, Finland, Frankrig, Ungarn, Italien, Japan, Letland, Luxemburg, Nederlandene, Polen, Portugal, Rumænien, det Serbisk-Kroatisk-Slovenske Kongerige, Siam, Sverige, Schweiz, Czekoslovakiet og Tyrkiet. Tillægskonventionen er derhos senere blevet undertegnet af Bulgarien og Norge.

Idet der med Hensyn til Konventionernes Indhold henvises til de Beretninger, der som nævnt af Udenrigsministeren er afgivet til Rigsdagen, henholdsvis den 16. Januar og den 29. December 1928, skal Konventionernes Hovedbestemmelser i Korthed omtales nedenfor.

Den ledende Grundsætning i det foreliggende Værk er udtrykt i Hovedkonventionens Art. 2, som paalægger de kontraherende Parter en principiel Forpligtelse til indenfor et Tidsrum af 6 Maaneder fra Konventionens Ikrafttræden at ophæve alle Forbud og Restriktioner og til derefter ikke at indføre nye.

Fra denne Hovedforpligtelse er der imidlertid gjort visse Undtagelser, som kan sammenfattes i 3 Grupper.